

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ο κ. Ανδρουστος Λοριέ μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι πάνω ἀπ' τὸ παιδὶ του ἔτσων μὲ δρεξὶ χροὶς νὰ σταυματα καθόλου. Γι' αὐτὴν του ἀκριβῶς τὴ λαιμαγνία είχε γίνει ἀποκορυστικὸς στὴ γναίκα του, μᾶλλον γαριτωμένη ἔσυνθούλα, ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου τους. Κ' εἶναι περούστερος καρός, είχαν πέντε χρόνια παντερέμενοι τὸσο περισσότερο τὴν ἔξεντρος. Σάντα ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον του ἀναστριώθηκε εὐχαριστημένος κ' ὑψώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὴ γναίκα του, γιὰ πρώτη φορὰ ὅπερα στὸν μῆτρα ὥστε, τῆς ἐφώνας :

— Βοήθεια!

Η κυρία Λοριέ λεγόταν «Υβρόν». Μόλις ἀκούσα τὸν ἄντρα της νὰ τὴν φωνάζει ἐτοι, ἔκαμε μᾶλλον τὴν γναίκη τὴν ἔξεντρην την τὰ καῦδεντα ὅνοματα, μὲ τὰ ὅποια ὁ σύζυγος της ἐσυνήθιζε νὰ τὰ χαΐδεντα ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὸν κόσμο.

— Τὶ θέλεις; τοῦ εἰτε.

— Θέλεις νὰ σου εἰτα πάσις ἐφαγει περίσση! ἀπάντησεν ἔκεινος. Τὴν ίδια σ' εγών γέμιευταν καὶ κονιάκι ἔνα ρακοπότηρο κ' ἔξακολούθησε :

— Α', ληπούμησα νὰ σου πῶ... Απόφα σιαμα κάτι τι ἀστελο, μὰ πολὺ ἀστελο για τὸ φίλο μας τὸ Βερσό...

— Τὶ συμβαίνει λοιπον; τὸν ἔσωτην ἔκεινη μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν σημάνωντας ἐπὶ τέλον τα μάτια της.

— Αυτὸν ὁ καλός μας δὲ Βερσό, θὰ τὸ πιστεψῃς; είνε φίλος της Μαγδαληνῆς Ματί, μᾶλλον κοντινάς μελαρχούντις ποὺ χρήσει πέρισσοι καὶ ήταν πάντα νικηφόρη στὰ μανῆς, ἀπανηγόρητη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Φαίνεται δικος πῶς δὲ Βερσός εἴβαλε διὰ τὰ δυνάτων του για νὰ τὴν παρηγόρηση.

— Η «Υβρόν» ἀνονύμωντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε καταχλωμή, ἐνῶ μιὰ δάνατριχιὰ περούσθη τὸ ποτήρι με τὸ κονιάκι ποὺ κρινούνται στὸν κόσμο.

— Καὶ ποιὸς σου τὰς αὐτὰς; ωρτοὶ με φωνὴν ἐλαφρῶν τοραγμένη παρ' ὅπερες τὶς προσπάθειες ποὺ εἴλει καταβάλει νὰ μήν προδοθῇ.

— Ποιος ἀλλος ἀπὸ τὸ Μπανόρ. Μοῦ είπε πῶς τοὺς διέτα να τατεβίνωνταν ἀγκαλιασμένοι σ' ἔνα-ἀπὸ τὸ πλάκωραν νυχτερινὰ κέντρο, στὸ Σαιν-Κλο. Τι λέσ; δὲ σοῦ φαντάσαις ἀστελο; «Ἀκοῦς ἔκει μιὰ χώρα νὰ κάνει τέτοιες ντροπές;» «Ἄν την ἔβλεπες καμιά φορά, θὰ την λυπούσουν δὲη τη καρδιά σου. Τώρα έχουμον νὰ πέτεψω πῶς ἡ θλίψη της δέν δηνα ἀληθινή. Αὐτὸν δικος δὲν είνε καὶ τόσο κακὸ κι' ἔγω σ' αὐτὰ τὰ πρόματα δὲν είμαι αὐτηρός.. Μπορούσε νὰ περιέμει ἀκόμα κάπισσον καρό, ἀλλ' ἀφού τὸν ἀγάπητος.. τέλος γίνεται..» Τι νὰ γίνει; «Ἄς είναι δικος.. Είνε πολὺ νόστιμη κι' ἔχεις ἀρκετή περιουσία.. Θά γίνουν ἔνα τιμητισιό δεν γεναράκι.

Κι' ἔσκαρολούθησε νὰ μιλάρι στὸν ίδιον τὸν πίνακα τούς τον κονιάκια του μὲ μικρές γουλιές. Η «Υβρόν» ποὺ είχε συνέλει πειά ἀπὸ τὴν πρώτη συγκέντη της ηθελε τώρα νὰ σκεφτῇ καὶ δὲν ἔδινε καμιά σημασία στὰ λόγια του.

Ο «Αλέβρετος Βερσό» ήταν ἔνας χροιτωμένος νέος ὁ ποτὸς είχε κατορθώσει να τὴν κάνει φίλη του πρὸ δεκαπέτων μηνῶν, ὑπερασ πάντα στην πολλούρια. Έκείνη είχε δεχθῆ στὸ τέλος τὸν ἔρωτα του θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴ ζωή της ποὺ περούσθη μονότονη καὶ πληκτήν. «Άπο τούς ήταν φίλη του καὶ χαρούτιν μαζί του τὸν δρόμο καὶ τὰ γεύτα.

— Αξανός δικος αὐτονόμωντας ἀπὸ τὸν μάντρα της τὶς σχέσεις του μὲ τὴ χήρα Ματί, αἰσθάνθηκε μὲ δύνην την συγκίνηση καὶ καταβάλει πῶς ἀγαποῦσθε τὸν Αλέβρετο της περισσότερο ἀπὸ διο νόμισε ὡς τότε. Τὸν ἀγαποῦσθε βασιέτο, τὸν ἀγαποῦσθε μὲ πάθος. «Ἄλλα μήπος δῆλα δὲν ήταν ἀλλά τιποτα μάτια πομπαμίδια ποὺ είχαν θέσει εἰς κυλαροφορίαν ἔπεινος ὁ παληράθρωπος δὲ Μπανόρ, γνωστὸς γιὰ τὴν κακογλωσσί του, θέλοντας μὲ αὐτὸν νὰ καυτοποιούληψῃ τὴ χήρα Ματί. Έκείνη τὴ στιγμὴ δικος τὴς ήτο μιὰ ιδέα καὶ κύτασε τὸν μάντρα της. Αὔτον ποὺ ἀλλοτε ήταν τόσο ποθαρός κι' ἀπέφευγε νὰ θέσησεν δέσμωτες ιστορίες πῶς είχε ἀλλάξει δέστι ἀπότομα καὶ τὶς μιλούσε γι' αὐτὸν τὸ ζήτημα μὲ τὸν ἔπιμονή;

Μήπος είχε μυριστεί τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Αλέβρετο; Μήπος είχε βάλει εἰς ἔνεγγιαν αὐτὸν τὸ μέσον γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ προδοθῇ μόνη της; Τὶ ηθελε νὰ πῦ μ' αὐτὴ τὴν ιστορία; Ηξερε τίποτε τάχα;

— Αλλὰ δὲν ἔβρισκε καμιά μάπλανηση σ' αὐτὲς τὶς ἐφωτήσεις ποὺ έθετε στὸν έαυτὸν της ή ίδια, ἀνήσυχη καὶ ζαλιζόμενη.

— Αλλήσθαι αὐτὸν είνε πολὺ ἀστελο, είτε τέλος στὸν μάντρα της. Αλλὰ μοῦ φαίνεται περιέργο πῶς κάθεσαι δὲν καὶ πιστεύεις τὶς συκοφαντίες τοῦ Μπανόρ για μιὰ γναίκα τιμῆς κι ἡθική κατὰ τη γνωμή μου;

— Κι' είναι σπουδαιό πρᾶμα, σὲ παραπαλῶ, ἀν δὲ Βερσός ἔχει μιὰ καὶ περισσότερες φιλενάδες;

— Η «Υβρόν» χλώμιασε καὶ πάλι νο μίζοντας πῶς δὲντρας της

τὰ ζέρει διλας, καὶ θέλει νὰ τὴν παιδέψῃ.

Σημάνθηκε τοτε καὶ χωρὶς νὰ είπῃ λέξη ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρὴ της, κατεχομένη ἀπὸ μᾶς μεγάλη ἀγωνία. Τὴν ἀλληλή μέρα θὰ ξητίσει νὰ ίδῃ τὸν Αλέβρετο καὶ θὰ ἔξαρξιθησε χωρὶς ἀλλο ἀπὸ τοῦ εἰχεινέγια καμιά λέξη.

Πέρασε μιὰ νύχτα φριχτή, βασανιζομένη διαρκῶς ἀπὸ τρομεροὺς οὐρανούς της λίγες στιγμὲς ποὺ ἔλειπεστα τὰ μάτια της. Τὴν ἀλληλή μέρα τὸ πωλ τῆς ἔφεραν μιὰ σημείωσι. «Την ἀπὸ τὸν Αλέβρετο, ὁ ποτὸς τὴν πληροφορίασε μὲ λύπη του διὰ τὰ ζειδεύσα πηγαλινούς ταν κοντά σ' ἓναν τὸν Βερσό.

— Η «Υβρόν» μόλις διάβασε τὸ γράμμα πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόπο της. Τὸ βράδυ μόλις διάβασε τὸν Βερσό τοι, βαρεύεις πράγματα.

— Λοιποὶ μόνιμοι Βερσόντα μου, οώητης τὸ Μπανόρ δην ήταν ἀληθινά δοσα μού είχε πῆγε καὶ μὲ βραβίσθησε μ' ὅρκο πώς δεν ἤταν φύματα. — Αὐτὸν δὲν ἔχει νὰ κάμη, απίνητης έχορα διάνοια της ή «Υβρόν», δη μποροῦσε να την έφερεν μεταξύ της καὶ της Ματί.

— Αλλα κι' ἔγω δὲν είλημα κανένας λίλιθος. Έκείνο ποὺ λέω είναι και σωστό. Δὲ μποροῦσε νύν κι πιταλάβιο γιὰ ποιό λόγο δὲ θέλεις νὰ τὸ παραδεῖσον τηντού. «Η Μαγδαληνῆ Ματί είνε φιλενάδη τοῦ Αλέβρετο Βερσώ, τελείωσε!

Έκεινη ψυχούσα τὸν δικοῖον της χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκινθίσῃ πίποντα. Υπέρφερε πολὺ, πάρα πολὺ. Τὴν ἀλληλή μέρα είχαγε σ' ἓνα φιλικό τους σπίτι καὶ δὲ μιλησαν έσαν γιὰ αὐτὴ τὴν υπόθεση. Τὴν τρίτη μέρα ή «Υβρόν» δὲν είχε λάβει ἀκόμη κανένας γράμμα ἀπὸ τὸν Αλέβρετο καὶ τὸ βράδυ δὲ μποροῦσε νὰ φάνη. Καθησε λαπτικένη μπέναντι στὸν μάντρα της κι' διταν ἐτελείωσε ἔκεινος τὸ φαγητό της είπε:

— Είχα δικηση σ' έκεινα ποὺ σούλεγα προστέχες, Βερσόντα μου. «Έκαμε μιὰ μικρή έρευνα καὶ έμαθα πότι τὸ Βερσό είχε μεταξύ μαζί μὲ τὴ χήρα Ματί. «Εδωσα κάτι τι στὸν υπηρέτη ποὺ ἀφέσα νὰ φυλάψῃ τὸ σπίτι του κι' έκεινος μού τα είπε δλά. «Έχουν ένα μηνή μαζί μὲ τὴ χήρα, δη δπούταις νὰ τὸ γνωστοτοιησῃ σ' διουσ τοὺς φίλους τους.

— Επίκτησ αὐτόν διχώ καὶ ἀλληλ ἀπόδειξη. Πάρος, διστριψες... Είνε ἔνα γραμμα ποὺ τὸ έστειλε σήμερα τὸ πρωτὸ Βερσώ είχε μεταξύ μαζί μὲ τὴ χήρα Ματί καὶ πώς θὰ την πάρεινται μαζί μὲ τὴ χήρα Ματί καὶ πώς θὰ την πάρεινται νὰ τὸ γνωστοτοιησῃ σ' διουσ τοὺς φίλους τους.

— Ουαν μού νὰ είπε και μένα, τὸν παρεκάλεσα νὰ μού δώσῃ τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ ίδει καὶ νὰ πειαθῆ διε είχα δίκη. Διάβασε ἔδω: «Θά στεφανωθῶ τὴ χήρα Ματί». Το είδε λοιπόν;

— Η «Υβρόν» πήρε στὸ χέρια της νευρικά τὸ γράμμα πα τὸν μάπιστον φίλου της κι' άφοισε νὰ τὸ διαβάξῃ, ένω δὲ άντρας.

— Εκείνη γύρισε χλωμή πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ φωνάξε δργισμένη.

— Λέω, πώς είσαι ένας βλάκας, ένας φοιτισάρης, ένα ζωδ... Εχεις έπειρες μέρες τώρα ποὺ μὲ βασανίες καὶ μὲ τυραννίες. «Δέτε λοιπὸν παντρεύεστο; Τί ωρατά... Κι' έγω τότε τὶς ἀργήσωνται... Θά ζητήσω διαζήνιο... Σὲ μισῶ, σὲ συχαίνομαι... Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ, τὶς αὐτούς...»

Κι' έβγητε γρήγορα γρήγορα. Ο κύριος Λοριέ έμεινε καρφωμένος ἀπάνω στὴν καρέλα του μὲ τὴν μεγαλείτερη πομπα τοῦ παρεκάλεση.

— Μά τι ηπάτησεν δέσμωτος ήταν ούρων τῷ Βερσώ;... φωτισθε τὸν μάντρα του. Μά δὲν προσφύσει νὰ βοητούμενος δικαιολογία. «Ηταν άδυτον τὸν πονηρούς ή γνωνάκη αὐτούς! Και τότο σο πονηροή ή γνωνάκη του καὶ τόσο έρωτεμένη μὲ τὸν Βερσώ!... Εγ. Bouret

Ο ΝΤΕ ΓΚΡΑΝΣΕ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΙ

Ο μαρκήσιος ντε Γκρανσέ—διηγεῖται δι Βινιέλ-Μαρβίλ—γυρίζοντας ἀπὸ τὸν πόλεμο, σκονισμένος καὶ ἀδυνάτωντος συνήντησε στὸν προθάλαμο τοῦ Λούζουρον δύο στρατάρχους τῆς Γαλλίας. Οι στρατάρχους ποὺ φοροῦσαν τὶς ἐπίσημες πολυτελεῖς στολές τους ἀφίζουσαν πειοάζουσαν τὸν μαρζήσιο γιὰ τὰ χόλια τῆς φορεσίδας τους.

— Πώλεισθε ἔτσι; τοι είπαν γελώντας. Θά σα επέντεις κανεῖς, μα τὸν θεό, γιὰ κανέναν... Ιτιπούμιο!

— Πράγματι! ἀπίνητησεν δι μαρκήσιος. Εάν μάλιστα μᾶς έβλεπε κανεῖς μαζί μὲ τὸν παρεκάλεση ποὺ μέρομηδην οᾶς... έβαλα καλινάρι !...